

Jah, niid Jõsand anna sa,
 Sunnist tundi mulle!
 Näed, ma õhkan ootan ta,
 Millal ütled: „Tule!“ ? —

Aga jina airmas S.
 Tuleta veel meele:
 Kadund poea lugu sees,
 Leiad oma peegle.

— Kergel meelel elas ta,
 Naistlas oma wara;
 Nälg tal' fätte tuli ta
 Riided laskend ära. —

Eiis wast silmad lahti lööb,
 Kui ju surm on pottis.
 Kohe oma riided wööb
 Ratsipidi mõttes:

„Ei mind enam tunne wend,
 Ega õde ammuugi!
 Ja wist isa, ema end
 Kurwastanud hauani?“

Jah, ta nuttis libedast'
 Oma paha tegu;
 Igatses niid nobedast'
 Näha isa nägu.

„Aga, ah! kas tohin niid
 Isa ette minna?
 Tema heldust, rohket hiltid,
 Põlanud ju mina.“

Nõnda kahe wahel seal,
 Seisis puhu aega,
 Kuni kuulis, isa hääl,
 Kaeas õige wäega:

„Tule, kadund lapsute!
 Armu annan sulle.
 Päästnud on sind Jeesute
 Batu kõiest jälle.“

Kui ta seda kuulis niid,
 Mändas koeru poole
 Palus andeks oma süid
 Lootis armu peale